

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XXXIV. ÉVF. 1934. ÁPRILIS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEL

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

ECCE AGNUS DEL

ECCE AGNUS DEL

TARTALOM: *Király Ödönné*: Húsvét. — *Valkony Ferenc*: Jézusom. — *Diamandy Viktória*: Szerenád az Ur Jézusnak. — *Pápai János dr.*: Lüttichi Szent uliána † 1258. — *Olcsvay Géza*: A Miatyánk. — *Közponli*: Áprilishavi imaszándékunk. — *Neszemélyi Gy. dr.*: A bettbrunni csoda. — *Eöri János*: Krisztus a szívek királya az Eucharishtiában. — *Oltáregyesületi élet*. †

Mélyen tisztelt munkatársainak és olvasóinknak kegyelemmelteljes boldog húsvétot kíván az Örökimádás kiadóhivatala és szerkesztője.

Az **Actio Catholica** nagy lelkesedéssel és körültekintéssel megindított munkáját, most a sajtó segítségével is intenzívvé kívánja tenni. Nagyon helyes, mert az elhangzott szó csak elhangzik, hamar elfeledjük, míg ami le van írva, azon ráérünk gondolkodni, újra elővehetjük, jobban megmarad, nagyobb szolgálatot tesz. Az Actio Catholica kiadásában megjelent kitűnő füzeteknek itt csak a címeit említjük meg, hisz maga a cím eleget mond, nem kíván bővebb ismertetést:

1. A Magyar Actio Catholica ügyrendje és tájékoztatója (főleg a vezetőknek!)

2. A Magyar Actio Catholica országos munkatervezete az 1933—34. évre.

3. *Ébresztő irások*:

I. *Mihalovics Zsigmond*: Katolikus Karitasz.

II. *Huszár Károly*: Krisztus kopogtat a gyárak kapuján.

III. *Huszár Károly*: Lehet-e még segíteni az emberiségnek?

IV. Útmutatás az Actio Catholica népművelési megbízottai részére.

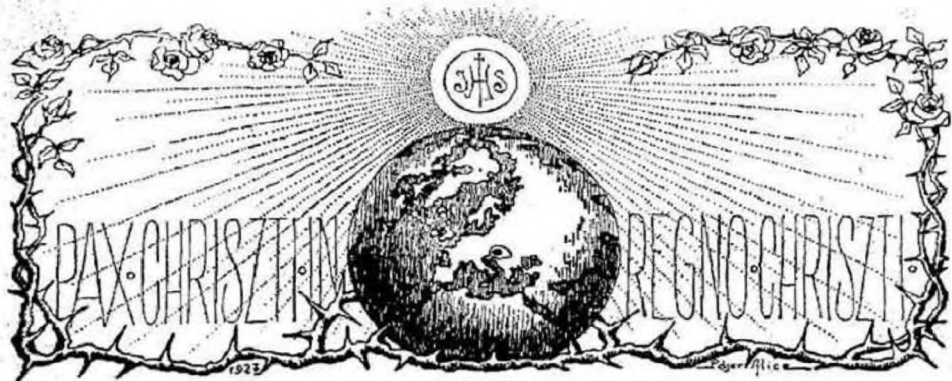
(Egy-egy füzet ára 20 fillér, megrendelhető az Actio Catholica központi irodájában Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.)

Ugyanott kaphatók a következő *sajtóröpiratok*: *Bangha Béla S. J.*: A mi erőnk a mi sajtónk!

Sajtókáté. (Gyakorlati útmutatás a katolikus sajtóterjesztés ügyében.)

Vianney Szent János, az 1859-ben elhunyt arsi plébános írja: «Ismerem egy embert, aki kételkedett az Úr Jézusnak az oltáriszentségbeni valóságos jelenlétében. De hinni akart és kérte a szent Szület, hogy szerezze meg neki a hit kegyelmét. S amikor ez az ember megjelent az oltár előtt, hogy megáldozzék, a szentostya kivált ujjaim közül — már akkor, amikor még jó távol voltam tőle — és magától az ember nyelvére helyezkedett».

Hasonló eseteket találunk *Szent Bonaventura*, *Galantini B. Ipoly*, *Sienai Szent Katalin*, *Lambertini B. Imelda*, *Falconeri Szent Julianna*, *Szent Teréz*, *Giuliani Szent Veronika*, *Binasco Szent Veronika* és tiszteletreméltó *Taigi Mária Anna* életében.

✧ Húsvét ✧

Alleluja! Krisztus győzött!

A Golgota véres tragédiája, amely nagypénteken rémületes dobogással szántott végig a szíveken, harmadnapra ujjongó diadalra változott. A kereszt megdicsőült fényben nyúlt az ég felé, fájdalmas Mária könnyei a viszontlátás elmondhatatlanul édes perceitől felszáradtak s a hűséges tanítványok, jámbor asszonyok mosolygós örömmel, bátran, boldogan hirdették: Alleluja! Krisztus feltámadott!

Alleluja! Krisztus győzött!

A templomkárpit meghasadt, a föld megindult, a sírok megnyitkák, a nap világa megtörött; úgy látszott, hogy minden «beteljesedett» — és harmadnapra a halottan álló fák bársonyos barkát eresztettek, aranyló napsugár nézegette magát a patak vizében, parti nefelejcs kéklött, méhek udvaroltak a virágok körül, pacsirta trillázott, fecske cikázott, kongtobongott az ünnepi harangszó és húsvét áldott reggelén minden azt hozsanna: Alleluja! Krisztus feltámadott!

Alleluja! Krisztus győzött!

Az emberi alakba öltözött bűn tizenkilencszáz esztendő óta minden elképzelhető fegyverrel harcolt ellene. A keményszívűség nem adott neki emberi hajlékot, barmok istállójában született, a heródesi tőr menekülni kényszerítette, a farizeusi gög keresztre szegezte. A feltámadás és mennybe-menetel után pedig, mikor keze Krisztust már el nem érthette, akkor övéit halálra üldözte, néői kegyetlenséggel tépte ki a szívet, amelyben krisztusi szeretetet sejtett. Minden kornak és minden népnek megvoltak a maga Julián-jai, akik Krisztust megtagadták, tanítását elvetették, templomait lerombolták, oltárait meggyalázták. A legújabb modern kor még tovább ment. Segítségül hívta a tudomány minden ágát, hogy feltalálja a halál szérumát és így megdönthesse a teremtés csodálatos örökszép tanítását; lázasán kutat az örökifjúság titka után; megszelidítené az ég villámain, kifürkészné a felhők rejtelmét, csakhogy elmondhassa a sátánnal: «győz-

tem, nem szolgállok!» Krisztus Urunk hagyta és hagyja, hogy az embert élő bűnök nőjjenek, dicsekedjenek, elbizakodjanak, aztán jön egy pillanat, ki tudja, melyik? és ezeréves haladás, kultúra, művészet, technika lesz az enyészete, de ugyanakkor a romokból mindig csodálatosképen felemelkedik a kereszt; sugaras fényessége rávilágít az evangélium gyönyörű történetére s a megvert, megalázott ember magára eszmél, újult erővel zengi az éneket: Alleluja! Krisztus feltámadott!

Ó húsvét! Te a megváltás fölsíges tavaszi himnusza! Te a kereszt magasztos ünnepe! Te a győzedelmes örök élet vigasztaló ígérete! Mennyire vártuk jöttödet! Dermesztő bús téli éjszakákon napsugaras húsvéti örömkökről álmodtunk; kenyértelen, könnyes nappalokon virágos tavaszi élet, húsvéti szent kenyér után sírtunk; beteg, elesett lelkünk új életre, feltámadásra sóvárgott. Tudtuk, hogy húsvéti virradat csak nagypéntekre jöhet; tudtuk, hogy feltámadáshoz csak a nagybőjt veritékkel, vérrel, tövissel, ostorral szegett útjai visznek; de azt is tudtuk, hogy ezt az utat előttünk martírok, hitvallók, szentek légiói taposták, azért bizva-bízon jártunk mi is rajta.

Ó húsvét, áldott szép ünnepünk! Most, amikor a keresztút véget ért, emeld magasra a feltámadás győzelmi lobogóját, hogy mindnyájan, kik a kálváriát hűnbánó alázattal megjártuk, most megújult lélekkel, büszke szent örömmel és a diadalmas örök élet reményével zenghessük:

Alleluja! Krisztus győzött! Krisztus feltámadott!

Kirdly Ödönné.

JÉZUSOM

Jézusom! Te tisztaság, te édes...
Benned szívem boldog lesz — fehér lesz.
Minden érzés: szeretet és bánat.
Hé öröm is — megtisztul Cénalád.
Add, hogy szívem csak Teérted égjen
És a lelkem — hozzád, égbe érjen.
Földi tűzek szárnyam ne perzseljék,
Örömem is csak Tebenned teljék.

H keresztiem megadással hordjam,
Ne maradjak elbukva a porban.
Tiszta szárnyal repüljek az églig,
Ésak a Cied maradjak mindvégig.
Ó, Jézus — boldogságom világa
Hé én szívem Szent Szíved imádjá:
Itt a földön küzdelemben — szépen
És vidáman fenn a magas égben.

Valkony Ferenc.

SZERENÁD AZ ÚR JÉZUSNAK.

Szeretlek Jézusom!... Jobban mint lelkemet,
szerelmed varázsa tart fogva engemet.
Imában, száz vágyban, kegyelmed keresem,
szeretlek, mert szeretsz, mennyei Jégyesem!

Cégedet szeretni: Békeség, győzelem,
Cégedet szeretve, az Istent életem.
H te Krisztus-csókod: teremő fejelem,
boldogító Szentiség, viruló kegyelem.

Zengjen ma hegedű, hárfá, síp, harsona,
kísérje bársonyos dallam, halk szólószma...
Zengjen a szó, a dal, szívemből-Szívedbe,
Gyujts örök-tűzeket lángoló hitembe!

Zengjenek lelkemben a legmélyebb bűnök,
Házatos dallal — lábaidhoz hullok.
Életem — Kezedben — zengő hárfá legyen,
— Céged magasztaljon lelki Táborhegyen!...

Diamandy Viktória.

Lütfichi Szent Juliána † 1258.

Április 5.

ÖVOLT az, akinek az Üdvözítő kijelentette azt a kívánságát, hogy az Egyház a legméltóságosabb Oltáriszentség szerzésének emlékére rendeljen külön ünnepet. Juliána tehát kétségkívül kiváltságos lélek. Életéből megtanulhatjuk, hogy akiket az Isten nagyon szeret, azokat nem kényezteti, hanem szerelmes Fiának keresztútján járattja.

1. A kiváltságos gondviselés azzal kezdődött, hogy ötéves korában elvesztette szüleit. A kis árva a cornilloni (Belgium) kolostorba került, melynek apácai az imádságon kívül a felebaráti szeretet leghősiesebb formájával, a leprások (bélpoklosok) ápolásával foglalkoztak. A kis liliom ártatlan lelke itt az Isten kertjében gyönyörűen fejlődött. Hamar fölismerte a szelid és alázatos szívű Jézus szellemét, aki nem tartotta magához méltatlannak, hogy istállóban szülessék. Talán éppen a betlehemi rongyos istálló mennyei bája sugallta neki, hogy önként vállalja a kolostor teheneinek legeltetését. Boldog volt, ha az istálló tisztogatása által gyakorolhatta az édes Jézusnak annyira kedves alázatosságot. Tizennégyéves korában fölvette a szerzetesi ruhát és ettől kezdve társnővérei előtt, mint az engedelmesség és a testvéri szeretet valódi példaképe ragyogott.

A szentekre jellemző, hogy valami zseniális látóképeséggel fölismerik hivatásuk területén az erények gyakorlásának az alkalmait, míg mások ugyanabban a hivatásban ábrándoznak és sóvárognak, hogyha itt vagy ott lennének, mennyi alkalmuk volna a jóra, de sajnos, itt tétlenségre vannak kárhóztatva. Micsoda önámítás! Ott kell szenteknek lennünk, ahová az Uristen állított bennünket. Nézzünk csak alaposan körül a kiskertünkben és álmélkodva fogjuk látni, mennyi tennivaló van még ottan.

2. Szentünk legnagyobb gyönyörűsége a szentmise. Lelki élmény ilyenkor összeszedettségét, szerénységét és az élő hittől átszellemült arcát látni. Szent Juliánának 700 esztendő homályából felénk derengő példája sürgesse meg a saját szentmishallgatásunk régóta húzódo reformját.

3. A XIII. század, melyben Juliána élt, nem a gyakori áldozás kora. Ritkán vehette magához Krisztus drága szent testét, pedig kevesen érezték át úgy, mint ő, a zsolttár szavait: «Amint kívánkozik a szárvas a forrás vizéhez, úgy kívánkozik lelkem tehozád, Istenem! Szomjazza lelkem az erős, élő Istent: mikor jutok oda, hogy az Isten színe előtt megjelenjem?» (41. zsolttár.) A szeretet azonban leleményes. A hiányzó szentségi áldozásért kárpótolta magát sok lelkiáldozással.

Talán nem sérttem meg az Örökimadás kedves olvasóit, ha föltételezem, hogy egyesek nem ismerik ezt a hasznos áhítatgyakorlatot. Abban áll, hogy olyankor, midőn nincs alkalmunk áldozni (pl. utazás alkalmával vagy

napközben), vágyódunk az Oltáriszentség után és kérjük az Üdvözlőt, hogy mivel most nem vehetjük magunkhoz szentséges testét, legalább lelkileg, kegyelmével térjen be hozzánk. Szentségileg naponta csak egyszer áldozhatunk, lelkileg ellenben annyiszor, ahányszor akarunk. A trienti zsinat melegen ajánlja ezt a gyakorlatot és buzdítja rá a híveket. Tanítsuk meg rá ismerőseinket.

4. Amint később a Jézus Szíve tisztelet terjesztésére, épügy az Oltáriszentség nagy ünnepének megvalósítására is az isteni gondviselés egy gyenge nő, egy anyagiakkal nem rendelkező, összeköttetést és kellő mozgási lehetőséget nélkülöző apácát választott ki. Juliána előtt többször ismétlődött egy látomás: a tele hold közepén egy fekete vonással. Mit jelentsen? Tudós papok sem tudtak neki fölvilágosítást adni. Végre megjött a magyarázat magától az Úrtól: «A teli hold az egyházi évet jelenti, a fekete vonal pedig azt, hogy hiányzik még az Oltáriszentség rendelésének külön ünnepe. Nagycsütörtökön a hívek elmerülnek szűvedéseim szemlélésében és nincs alkalmuk, hogy méltóképen örvendezzenek a «szent vendégség» rendelésén. Legyen azért erre a célra külön ünnep. A megvalósítását terád bízom». Juliána 20 évig habozott. Végre közölte titkát tudós és jámbor papokkal, akik a dolgot Istentől valónak találták. Sajnos, ilyenek kevesen voltak s azért megkezdődött szentünk kálváriája. Gúnyolták és üldözték. Oly nagy zavar keletkezett, hogy a kolostort is el kellett hagynia. Ama kevesek között, kik pártját fogták, volt Róbert lüttichi püspök és főesperese Pantaleon. Róbert püspök elrendelte egyházmegyéjében az Úrnapot, de halála után ismét föllángolt a sátáni áskálódás. Juliánát rágalommal és erőszakkal kimarták a zárdából és mindaddig zavarták zárdáról zárdára, míg csak el nem hagyta hazája határait. Idegen földön fejezte be vértanúsággal fölérd életét.

Szent Terézia, a kármeliták nagy reformátora szokta mondani: «Engem lelkesít, ha Istenért vállalt munkámat a sátán mindenáron meg akarja hiúsítani, mert ebből azt látom, hogy vállalkozásom Isten dicsőségére fog szolgálni». Segítsük tőlünk telhetőleg Isten ügyeit. Ne higgyük, hogy csak azok tehetnek valamit, akiknek pénzük vagy befolyásuk van. Szent Juliána példája arra tanít, hogy mindezek híján is hasznos munkásai lehetünk az Úr szőlőjének imádságunk, önmegtagadásunk, türelmes szenvedésünk, felebaráti szeretetünk és egyéb erényeink jó példája által. Katolikus akció ez? Igen, mégpedig a legjavából. Chautard szép könyvében (Az apostolkodás lelke) olvasom egy misszionárius püspöknek ezt a kijelentését: «Tíz imádkozó kármelita nagyobb segítségemre lesz, mint húsz prédikáló misszionárius».

Szent Juliána nem érte meg megbízatása teljes diadalra jutását. Ez csak halála után hat évre, 1264-ben lett meg, mikor Szent Péter székén

Pantaleon, az egykori lüttichi főesperes ült IV. Orbán néven. Az úrnapi zsoltó és mise szövegét a pápa megbízására a kor legnagyobb hittudósa Aquinói Szent Tamás állította össze.

Befejezésül ideiktatom az I. Korintusi levélből ezt a párt sort: «Ami a világ szerint oktalán, választotta ki az Isten, hogy megszegyenítse a bölcseseket és azt, ami a világ szerint gyönge, választotta ki az Isten, hogy megszegyenítse az erőseket». (1 Kor. 1., 27.) Gondolkozzunk rajta...

Pápai János dr.

A Miatyánk

A legtökéletesebb ima a «Miatyánk». Erre még Jézus tanította az apostolokat s mi tőlük örököltük. Általában azonban kevesen vannak tisztában a szövegbe szőtt kérelmek ítéltszerű jellegével és kihatásával.

Ha gondolkodva, megfontoltan imádkozzuk, különösképen megnyugtat, eligazít, realizál ez az ima.

Mégpedig:

«Miatyánk, ki a mennyekben vagy»...

Ahányszor elimádkozzuk, állítjuk, hogy a Mindenható nem egyé közülünk, hanem mindnyájunk «Atyja», aki, hogy ezt az emberésszel szinte átfoghatatlan közösséget uralhassa, ámulatra méltó nagyhatalom, mindenben felettünk álló mentő, aki földfeletti tisztaságban él a szeráfok között...

«szenteltessék meg a Te neved»...

Necsak egy, nem is több ember által, hanem egyáltalán és szünet nélkül legyen tisztelve legalább a neve révén a Mindenható. Örök imádásra, örök rá gondolásra, örök szolgálatra figyelmeztetjük mindannyiszor magunkat.

«jőjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod»...

Ez a legrejtélyesebb, legsokoldalúbb állítás, valamint a legfeszélyeztetebben, a legtamaskodóbban kimondott hitvallás, kérelem, ítélet és jóvátétel, mellyel akaratunk és erőnk ellenére halálos barikádöt építünk minden természetesnek tetsző vágyunk elé!... Az örök imádatból, az örök rá gondolástól, az örök szemelőtartástól, az örök szolgálattól távoljárók minden életmegnyilvánulása ellenkezik a Mindenható előírásával, vagyis rájuk vonatkoztatott akaratával... De van-e bölcs csak egy is — a feléje törtetők közül — aki el bírná mindig dönteni cselekedetei előtt, a zajló, világi élet folyamata alatt, hogy vajjon azok valóban az Atya akaratát szerint valók-e? Mert lehetséges, hogy a látszólagos bűntevésnek be kellett

következnie — éppen az Atya akaratából — hogy a reakcióként fellépő szenvedések által szükségszerűen egyenlíthessünk, vezekelhessünk, hogy tisztává válhassunk . . . Olykor lehet a «bűn» eszköz, híd, mely tiszta parttal köt össze ; gálya, mely kisiklik velünk a szenvedés egyenetlen tengerére és jó, nagyon jó, ha ilyenkor feleszmélünk s van erőnk szégyenlős remegéssel az ég felé sügni : Legyen meg a Te akaratod . . .

«miképen mennyben, úgy itt a földön is» . . .

Akarjuk, azt kívánjuk, azt kérjük, hogy mint a túlvilágon, úgy itt a földön is csenevészesejjen a legborzalmasabb örökség, a szabadakarat embeire-bízása ! . . . Testi, de főleg a lelki érzékléseink korlátoztak, tökéletlenek, úgyhogy, amikor gyarlóságunkra apellálunk, közeljárunk a valósághoz. A szabadakarat s a független ész terhet, kísértést jelent s így a Teremtőtől elszakadni nem akaró lelkünk nehezékévé válnak . . .

«Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma» . . .

Segíts magadon az Isten is megsegít ! . . . Ezt mutatja az élet. Vagyis nem elég az emberi akarat, az emberi törtetés, kell hozzá égi felelősítő kegyelem is . . . Azután az emberi munka- s törtetőképesség aránylag csak rövid periódus alatt akcióképes kerekdeden. A gyermekek másraszorulása meghökentően rejtélyes, de megváltozhatatlan tény ; a betegek és az öregek pusztá ereje által kevés kenyér kerülne az asztalra ! Vajjon miért kell ezt is többszámaban kérnünk Jézus szerint? Nemcsak azért, mert senki sem él egyedül a Földön, hiszen, ha családi kötelék nem fűzhet bennünket már senkihez, akkor is rá kell gondolnunk a körülöttünk élő milliókra, akik ugyanannak az Atyának gyermekei, akinek a nevét az imént szentelésre méltattuk s akinek mindennemű akaratába valóban bele óhajtottunk nyugodni s az Úr akaratára szerint felebarátomat legalább úgy illik szeretni, mint enmagamat . . .

«és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsádtunk az ellenünk vétőknek!»

Ez a «Miatyánk» legkülönösebb, leglélekzetelállítóbb rejtélye. Alapjában véve ez a gyúpon, tehát világos, csak . . .

Bevalljuk, hogy jajnak, bajnak, fájdalomnak a «bűn» az okozója ! Érezzük, hogy mielőbb előbbre juthassunk, rendeznünk vagy rendeztetnünk kell bűneinket s erre való hajlamainkat. Amíg bűn él bennünk vagy általunk, nincs tovább, tehát nincs imameghallgatás sem, vagyis változatlan marad a sorsunk ! . . . Mi magunk kérjük ! . . . Jézus csodás gyógyításai alkalmával mindig így kiáltott fel : Kelj fel, bűneid meg vannak bocsátva ; menj és ne vétkezz többé ! . . . Igen, menj és ne vétkezz többé,

mert csak így élhetsz nyugodtan, így kérhetsz az Atyától bátran és joggal . . .
 Jönnék ugyan még bajok, szenvedések, de ezekről már bizonyosan tudjuk,
 hogy az Atya akaratával jöttek s nyitjukat az aktuális pillanatban egye-
 dül Ő tudja.

. . . «miképen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek».

Elképesztő önitélet! . . . Az Atya elé sorakoztatott és általában önző
 és a «legyen meg a Te akaratod»-dal merőben ellenkező, kérelmek

öntudatlan megsemmisítése, komolytalanítása, tárgyaltalanítása. Ember az embernek — még ha «hívő» is — bár tudja, hogy saját bűneinek bocsánatát csak a bocsánatadással érdemelheti ki, mégis a legritkábban bír szívből megbocsátani! . . . Tehát a legszebb, a legszigorúbb erkölcsű ima szerint arra kérjük az Atyát, hogy a mi álláspontunkra helyezkedve csak annyiszor részesítsen bűnbocsánatban, amennyiszer mi azt felebarátainkkal cselekszük! . . . Ime itt a magyarázata annak a témérdek sok meg nem hallgatott, mert meg nem hallgathatott imának!

A «Miatyánk»-nak ez a rendíthetetlen megjavulásra figyelmeztető intelme egyben ridegen jelzi, hogy készületlenül senki se imádkozzék, azaz — miután a legtöbb ember csak akkor imádkozik, amikor kér és csak azért imádkozik, hogy kérhessen — lelki életének előzetes rendbehozása nélkül bárki hiába kér . . .

Ok nélkül nincs szenvedés a földön! A látszólagos ok nélküli szenvedés perceit megkurtítja az Atya végtelen irgalma. Vagyis, mikor bűneink soron kívüli megbocsátását kérjük s ha ezt az Atya megteszi, mert megteheti, akkor ez áldozat, amire csak áldozattal lehet jogot szerezniünk...

«és ne vigy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.»

A kísértés alatt tulajdonképpen próbáratevést kell értenünk. Már most, hogy miért akar a Mindenható itt a földön pont a próbáratevés által megbizonyosodni felőlünk, rejtély, bár emberi, mert hiszen nekünk is jobban esik az olyan ragaszkodás, mely többszöröseit kiállotta a tűzpróbát...

A Mindenható szent fogódottsággal tesz próbára bennünket, de a gonosz kajánságból, a tiszta iránt érzett bosszúvágyból, aljas faképnél-hagyó szándékkal. Ezért kérjük alázatos éllel, hogy ne próbáljon meg az Úr, ha végre nagykeservesen megtisztultunk és ráállítottuk magunkat az üdvözítő útra, de a gonosztól mindenkép szabadítson meg, mert jól tudjuk, az aljasban nincs könnyörület, túlbiztos a dolgában, hiszen testünk minden zugában otthonra talál...

«Amen.»

Úgy legyen!... Minden úgy legyen, ahogy Jézus apostolai által tanította, mert legszebb, legéptőbb, legmegnyugtatóbb minden cselekedetünk és gondolatunk által a Mindenható Istent dicsőíteni; napi kenyerünk megszerzéséhez szükséges erőt tőle kapni; bűneinkre bocsánatot nyerni, csodálatos szilárd szirtté válni, melyen a gonosz minden próbálkozása hajótörést szenved... Úgy legyen, hogy régi és újabb adósságainkat még a földön letörleszthessük, sőt legyen alkalmas lelkületünk és megfelelő időnk oly értékeket gyűjteni, amelyek átmenthetők a túlvilágra! Amen...

Olcsvay Géza.

Áprilishavi imaszándékunk:

Az elsőáldozók.

A szentségi Úr Jézusnak egyik legnagyobb öröme, az ártatlan gyermeklélek első kinyílása, az első — igazi gyermekded érzéssel — feléje forduló szeretet. Az értelmet pótolja az ártatlanság. Lelkiség ennek az ártatlan, gyermeki szeretetnek alapján sokszor oly mély, hogy a felnőtteknél sem talál az Úr Jézus többet.

Mégis nagyon kell imádkoznunk az elsőáldozókért! Az ördög irigy minden szép és jóra. Irigyl az Úr Jézus és a gyermeklélek első találkozását. Irigyl az elsőszentáldozásból fakadó kapcsolatot a gyermeklélek és az Úr Jézus között. Mással nem boldogul, tehát megfélemlítéssel dolgozik. Valamelyik bűnt — ami sokszor csak bocsánatos — annyira túlozza a gyermek előtt, hogy ne merje meggyónni. Még ha nem is volt halálos bűn,

a gyermek annak tartja, meggyónni nem meri és így szentségtörően áldozik. Ez az ördög nagy öröme! Hisz az ilyen szegény gyermek lelkileg aztán nyomorék lesz. Hacsak később valami jó lelkigyakorlat vagy éleslátású lelkiatya nem nyit utat lelkében az isteni kegyelemnek, könnyen a kárhozat fia lesz.

Kedves oltáregyesületi tagok, imádkozzunk azért buzgón a fehérvasárnapos áprilisban az elszáldozókért! A mi imádságaink mintegy védősáncot fognak alkotni az elszáldozók lelke körül és nem fog merni áttörni rajta a gonoszlélek. Az Úr Jézus előtt ez az ima szintén a legkedvesebb lesz, mert megakadályozzuk vele azt, hogy olyan bűn jöjjön létre, ami az Ő szívének — tekintettel a gyermekek iránti szeretetére — a legfájdalmasabb. A mi hivatásunk nemcsak az, hogy a megtörtént bűnöket engeszteljük, hanem az is, hogy a bűnök megtörténését megakadályozzuk. Ez mintegy előzetes engesztelés, a szeretetnek leggyengédebb megnyilatkozása, mely kárpótolja az Úr Jézust sok — a valóságban tényleg megtörtént — bűnért.

* * *

Az oltáregyesület tagjai áprilisban a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: *Április 1-én*, húsvét napja; *ápr. 4-én*, mint a Brüsszelben szentségtörő kezekkel átszúrt szentostyák csodálatos sebei megjelenésének évfordulóján; *ápr. 5-én*, Szűz Szent Júlia ünnepén. *Ápr. 5-én* még egy teljes búcsú, mivel első csütörtök is; *ápr. 6-án*, első pénteken.

* * *

A szegény templomok kérvényei igen nagy számmal érkeztek be; elbírálásuk *ápr. 9-én* lesz.

* * *

Kiállításunk az idén — tekintettel a 75 éves jubileumunkra — *nov. 6-án* lesz.

* * *

Választmányi és terjesztői gyűlés a Központban áprilisban nincsen.

* * *

Tekintélyes könyv is jelent meg «*A Katolikus Akció Szociális Gondolatai*» címen **Huszár Károly** tollából. A kiváló szerző eddigi egész élete apostoli munka volt Krisztus zászlója alatt, amely alá széleskörű társadalomtudományi ismeretei, tapasztalatai és megfigyelései alapján lelkes útmutatással hív dolgozni minden komoly katolikust. «A katolikus társadalomszemlélet és világnézés, az egyházas szellemű népszervezés és katolikus szabadoktatás szerény eszköze akar lenni ez a szociális kézikönyv» írja a szerző előszavában. S e céljának pompásan meg is felel. Ezt a könyvet nemcsak minden papnak kell elolvasnia, de a világiak — kik érzik, hogy nem maradhatnak távol az élet csatateréről — szintén kell, hogy áttanulmányozzák és állandóan kövessék útmutatásait. A legnagyobb része az Actio Catholica feladatainak éppen a szociális probléma. Ennek leghivatottabb vezére Huszár Károly és legjobb kalauz hozzá az ő most megjelent csodálatosan tartalmas és praktikus könyve. *Megrendelhető az Actio-Catholicánál.*

A betfbrunni csoda.

Bettbrunn dél-bajorországi kies falucska, mely híres búcsújáráhellyé az 1125. évi eukarisztikus csoda révén lett.

Azon a helyen, ahol most a templom áll, még nem volt más, mint egy major és a helység neve Viehbrunn = Állatforrás volt. Élt a majorban egy — vallási dolgokban — igen tudatlan, de jámbor pásztorfiú. Szeretett templomba menni, de ritkán tehetette, mert a thollingi templom másfélóránnyira volt a majortól. Különös áhítat vonzotta őt a legméltóságosabb Oltáriszentség felé. Tudatlanságában azt gondolta, hogy hiszen hazavihetné ő a legméltóságosabb Oltáriszentséget s akkor nem kellene olyan messzire mennie, hogy előtte imádkozhassék. Gondolatát végre is hajtotta. Az egyik húsvéti szentáldozásnál, amikor megkapta a Szentostyát, észrevétlenül egy fehér gyolcsdarabba helyezte a szájából és örvendezve vitte haza. Otthon kiválasztotta a legszebb botját és a Szentostya számára egy mélyedést vésett bele s odahelyezte a gyolcsba tákart Szentostyát. Azután a botot leszúrta a földre és amikor a nyája nyugodtan legelészett, idejárt imádkozni és nagyon boldog volt abban a tudatban, hogy közel van az Úr Jézushoz.

Azonban nem sokáig tartott boldogsága. *Hiába, nem kedves a jó Isten előtt az olyan dolog, ami engedellenség az Anyaszentegyház törvényeivel szemben.* Már akkor is törvény volt az Egyházban, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget csak fölszentelt kéznek szabad érintenie és szentségtörést követ el mindenki más, aki hozzá mer nyúlni a Szentostyához. E pásztorfiút menti tudatlansága és buzgósága. Isten még sem tűrte soká ezt a buzgóságot.

Történt ugyanis, hogy a pásztorfiú gondjaira bízott marhák bogározva szétszaladtak. A pásztorfiú hirtelenében azt a botot kapta fel, amelyikben a jogtalanul hazavitt Szentostya volt elrejtve és az egyik állat után hajtotta, de rögtön rájött meggondolatlanságára, mert a bot megállott a levegőben, a Szentostya pedig a gyolcsdarabkából kiesett a földre. Nagy tisztelettel közeledett feléje, hogy felvegye, de ekkor a bot leesett a földre, a Szentostya pedig mindig kivonta magát a pásztorfiú kezének érintése alól. Hiába volt minden igyekezete, sehogy sem tudta fölvenni. Hite erősebb volt, mint megszegyenülése. Fogta magát, bement Thollingba a plébánoshoz és elmondotta mi történt. A plébános azonnal a helyre sietett, de neki is hiába volt minden igyekezete, hogy a Szentostyát fölvegye, mert ahányszor kezét nyújtotta utána, mindannyiszor odábbmozdult a Szentostya. Jelentést tett a püspöknek.

Ezalatt a pásztorfiú — akit a plébános felvilágosított tettének helytelenségéről — el nem mozdult a Szentostya mellől, ott imádkozott bocsánatkérően éjjel-nappal egyfolytában.

Másnap jött Hartwich püspök ünnepélyes körmenettel és a helyszí-
nere érve fogadalmat tett, hogy ezen a helyen templomot építtet a csodá-
latos Szentostya imáadására. Amint a fogadalom elhangzott, lehajolt, ki-
nyújtotta kezét és minden nehézség nélkül fölemelte a Szentostyát s vissza-
vitte a templomba, míg fogadalma teljesül.

Az új templom hamarosan fölépült és nagy áhítattal tartották meg
benne az első szentségimádatást a csodás Szentostya előtt.

A krónika szerint 1330-ig imádták ezt a csodás Szentostyát, de akkor
a templom tűzvész áldozata lett; a csodás Szentostya eltűnt, ellenben épen
maradt egy Krisztus-szobor és az újonnan felépült ma is álló templom-
ban ezt tisztelik a csodás Szentostya emlékeként. A helység neve a sok
imádság után, mely ott elhangzott, a Viehbrunn helyett Bettbrunn lett,
ami népies nyelven = Imádságkút-at jelent. Neszemlyi Gy. dr.

Krisztus a szívek királya az Eucharisziában.

A katholikus akció és az Oltáriszentség.

„Ó ha ismernéd Isten adományait!” — mondotta Jézus Jákob kútjánál
a szamariai nőnek. (Já. 4, 10.) Mindnyájunk szívügye kell hogy legyen Isten
legnemesebb adományának mélyebb ismerete. A világiak apostolkodásának fel-
adatai között mint drágagyöngynek kell szerepelnie: a gyöngéket és kisiklot-
takat visszavezetni az élet kútforrásához. Közülük hánynak fáj a szíve első
szentáldozása napjának boldogsága után. E megmozdulásukat bizalmas órá-
ban kihasználni, őket e pontra bekapcsolni: ügye a lelkipásztori segítőmun-
kának.

A kiaszott pusztában ha valahol forrás fakad, friss élet virágozik ki azon-
nal; a kemény talaj termékeny humusszá lesz, erőteljes növényi élet szökik
szárba s magasban ringó pálmák jelzik a vándornak már messziről az áldott
helyet. Így csörgedezik számunkra is földi vándorlásunk pusztaságában az
élet forrása; a kereszt tövében fakadt, az oltárokon keresztül csörgedeznek
hullámai gazdag, éltető bőségben; partjain aranygyümölcsöt terem az élet
fája; a fáradt vándor odamegy s fárasztó zarándoklásához erősítőnek meg-
találja az élet kenyerét.

Miért is nevezi hát Krisztus az Eucharisziát az élet kenyérének? Három-
féle okból: fönttartja és erősíti lelkünkben azt a kegyelmi életet, melyet az
újjászületés fürdőjében kaptunk, továbbá mert az Úr Jézusnak erényéletét
plántálja szívünkbe; végül mert a szentáldozásban emberi mivoltunknak
a föltámadott Üdvözítő emberségével való egyesülése által a dicsőséges föl-
támadásnak, az örök életnek magva hull belénk.

Ezt tanítják Krisztusnak saját szavai.

A szentáldozásnak tehát *a természetfölötti életet*, a megszentelő kegyelmet kell bennünk gyarapítania, a keresztségben kapott malasztot *védenie és megőriznie*.

Az Üdvözítő példával tette ezt tanítványai előtt világossá. Szőlőtőt mutatott nekik szőlővesszőkkel. Mily erős és szívós összeköttetésben vannak az ágak a törzssel! Hogy ömlik a törzsből a nedv és erő az indákba! De alighogy levágja az ember a vesszőt, máris elszárad. Így van a kegyelmi életben is, mondja az Üdvözítő. Hitben és szeretetben szívósan és erősen kell *összekötnie lennünk* Krisztussal, a törzssel. Ez a hit melegségében és bensőségében, ez a szeretet hűségében és odaadásban a *szentáldozásban* talál *erősítést és megszilárdulást*. Így *erősíti* a szentáldozás az *életköteleket* a fej és a tagok között.

E kötelék *felbomolhatik a bűn által*; a halál elszakítja azt; a böcsánatos bűnök lassan és majdnem észrevétlenül lazítják. Ezen veszély ellenében mindnyájunknak szüksége van védelemre és *orvosszerre*. Ezt adja a szentáldozás. Mert a trienti zsinat tanítása szerint a méltó szentáldozásban oly erő van, amely a kisebb hibákat és bűnöket lelkünkéről letörli, a halálos bűnöktől pedig megóv bennünket.

Ez a drága gyümölcse a szerves összefüggésnek a lelkiéletben. A szentáldozás által minél jobban részesévé leszünk Isten kegyelmének s minél jobban elmélyül bennünk Isten szeretete, annál elhatározottabb lesz elfordulásunk a bűntől. Magától lesz tehát a méltón fogadott Oltáriszentség a benne rejlő erő révén orvosság a naponkint belénk lopakodó méreg ellen, védőfegyver a legádázabb ellenség ellen.

De ha *távolmarad* a keresztény ember a rendszeres szentáldozástól, *csökkenni* szokott öröme az imádságban, megszokott fogyni a vallási igazságok benső megértése is. Vallási élete elveszíti lendülőerejét. Mintha sötét árnyak vernének táborát a lélekben. Ebben az állapotban könnyen támadnak hitbéli kételyek. A korszellem és a hitetlen környezet befolyása egyre nő. Az ellenálló erő az érzéki kísértésekkel szemben csökken. A gyengéd szeretet a tisztaság előkelősége iránt eltűnik. A sekély olvasmányok és szemérmetlen képek nem maradnak hatástalanok. És eljön az óra, amikor azt mondd: *nem bírok ellenállni*. Azonban mondd, testvérem, *ki a hibás ebben?* Nem hallottad Krisztus szájából világosan, hogy elveszíted a hitéletet, ha kerülöd az élet kenyerét? Nem tudtad, hogy az Üdvözítő a halál veszedelmét látja azok felé közelélni, akik e kenyértől távolmaradnak?

Az Oltáriszentség az *élet kenyere* azért is, mert az Úr Jézus *erényéletét* ápolja bennünk.

(Folytatása következik.)

Eöri János.

Oltáregyesületünk az elmúlt hónapban mindent elkövetett, hogy — az Actio Catholica idei programjának megfelelően — előmozdítsa a lelkeknek a lelkigyakorlatokban való megújulását. Központi házában, amely az első lelkigyakorlatos ház országunkban (működését 1909-ben kezdte) a nagybőjt alatt hat zárt lelkigyakorlat volt. Az elsón 136, a másodikon 145, a harmadikon 136, a negyediken 35, az ötödiken 46, a hatodikon 50 résztvevővel. (Az előző nagyszámokban olyanok is vannak, kik félig zárt lelkigyakorlatot tartottak, vagyis otthon aludtak.) Az oltáregyesületnek kongregációkban nem lévő tagjai részére az Örökimádás-templomban voltak egy héten át este félhétkor lelkigyakorlatos szentbeszédék, amelyen szintén igen nagy számmal (kb. 700-an) vettek részt az oltáregyesületi tagok. Virágvasárnap 1100 szentáldozás volt az Örökimádásban. A lelkigyakorlatokat sorrendben P. Puskássy Pál lazarista, P. Révay Tibor S. J., P. Szeghy Ernő kármelita, P. Zborovszky Ferenc S. J., dr. Marczell Mihály p. k. ig., dr. Tiefenthaler József p. k. ig. és dr. Mátrai Gyula p. k. lelkész tartották.

Húsvét után az egész áprilisban magánlelkigyakorlatozók részére áll rendelkezésre a lelkigyakorlatos ház (Budapest, IX., Üllői-út 77.).

Ünnepélyes fővétel is lehet tartani az oltáregyesületben. Bár a lényeges az új tagok nevének beírása a törzskönyvbe, igen kedves ünnep az ilyen fővétel, amelynek szertartási rendjét májusi számunkban leközzöljük és kívánatra bárkinek rendelkezésére bocsátjuk.

Szent István-bazilika Oltáregyesülete, melynek vezetője Ortvai Rezső apátplébános, elnöknője Lieber Endréne alpolgármester neje, március 11-én, vasárnapon d. u. 5 óraker tartotta lélekemelő tagavató ünnepélyét. Az Oltáregyesület tagjelöltjei gyertyával kezükben megkerülték a templomot és élükön a remek egyesületi zászlójukkal a szentély elé vonultak. Az avatási szertartást dr. Mészáros János érseki általános helytartó végezte fényes papi segédlettel, majd igen szépen felépített, hatalmas beszédet intézett a jelöttek impozáns seregéhez. Méltatta az Oltáregyesület jelentőségét, buzdította őket Krisztus Urunk-

hoz való hűségre, szeretetre és arra a hivatásukra, mely a szegény templomok felszerelésében és ékesítésében nyilvánul meg. «Csodaszép a Bazilika — mondotta többek közt a helytartó — ám Krisztus Urunknak az egyszerű templom is tetszik, ha benne szerető és hűséges lelkek szolgálnak Neki. De azért csak építsünk szép templomokat az Úrnak! és váljunk méltókká ezekben az ő Szent szolgálatára.» A jelöltek ünnepélyes fogadalmat tettek és átvették jelvényüket. Az ünnepély végén dr. Mészáros János érseki helytartó a tagok sora alá között kivonult a templomból, ahonnan a hívek gyertyás körmenetben a templomot megkerülve kísérték egyesületi zászlójukat a helyére.

Szentév befejező ájtatosságunkat az Örökimádás-templomban a rendkívüli szentév utolsó óráiban tartjuk meg. Húsvétvasárnapjának utolsó órái ezek az órák. Az ájtatosságot a következő szövegű plakát hirdeti az Örökimádás ajtaján:

«Katolikus Testvérek!

Isten kegyelméből végére értünk Krisztus keresztthalála jubileumi szentévének.

Az ünnepélyes megnyitás vigíliáján elhangzott Veni Sancte nem volt hiába, rendkívüli kegyelmek, lelki élmények és égi vigasztalások forrása volt számunkra a szentév.

Helyén való tehát, hogy ünnepi Te Deum-ot zengjünk az Úr színe előtt és megköszönjük mindazt, amiben a szentévben volt részünk. Az Örökimádás-templomban *április 1-én* éjjel tartjuk meg a befejező ájtatosságot. Kezdődik (április 1-én) este 10 órakor. Programja:

Este 9 órakor templomnyitás.
10 órakor szentbeszéd a szentévi kereszt alatt.

Az ezüst emlékplakett megáldása és elhelyezése a szószéki nagy feszületen.

A feszület elvitele.

Alegméltóságosabb Oltáriszentéseg kitétele.

Hálaadó szentóra.

Éjjel előtt 5 perccel megszólalnak az Örökimádás összes hangjai a szentév búcsúztatására. Pont éjjelkor ünnepélyes Te Deum.

Éjjel után szentmise népékekkel és az összes jelenlevők közös szentáldozásával.

Ezen éjjel ájtatosságra a — tolongás elkerülése végett — csak jeggyel lehet bejutni, amely nagyhétő, kedd és szerdán az Üllői-út 77. alatti irodában kapható. (Jegyet ingyen adjuk, de a templom éjjeli világlátása számot tevő költségeinek fedezésére tehetség szerinti kegyes alamizsnát kérünk.)

Lefolyásáról a jövő számunkban.

Klüber Szent Péter élete. Höver Ferdinánd német nyelvű művéből fordította P. Jámbor László S. J. Ára 1 P 40 fillér. Kapható a Kordánál, Budapest, VIII., Mikszáth K.-tér 3. A négerek nagy apostolának rendkívül változatos viszontagságos életét és apostoli munkáját vázolja e könyv immár II. kiadásban. Nemcsak lelki, de érdekfeszítő olvasmány is a «Laci bácsi» mindig zamatos magyar nyelvén átültetve a németből. Szívesen ajánljuk.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.